

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἐκίνησεν ὁ Βασιλεὺς, ποῦ στόλισε τὴν Πλάσι
Καὶ ποῦ ἴστον Κόσμο καλλογαῖς ἔχει πολλαῖς μοιράσῃ
Νὰ κατεβῇ ἕστὴν ὄμιμορφη Γῆ νὰ τὴν σεργιασίῃ
Ἰῆς εὐλογίαις ποῦ λέγονται γιὰ δαῦτον νὰ γνωρίσῃ.
Μόλις ὁμοῦς κατέβηκε τὸν ἔπιασε τρομῆρα
Ἄπὸ τὰ τόσα βάσανα, κὶ ἄκουσε μιὰ κατῆρα
Αἰώνια ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ καθενοῦ νὰ βγαίῃ
Καὶ μιὰ βλαστήμια ἀτέλειωτη ἕστον Πλάστη ν' ἀγεβαίῃ.
Ἄπ' ὅπου κὶ ἂν ἐδιάβηκεν, ἀπ' ὅπου κὶ ἂν περάσῃ
Δὲν βρίσκει πόρτα νὰ σταθῇ, σκέπη νὰ ξαποστάσῃ.
Βαρυβογκοῦν γέροι καὶ νηοί, παρθέναις καὶ παιδάκια,
Ραγίζουν ἕστ' ἀναστένναγμα παλάτια, καλυβάκια...
Δὲν μπόρεσε νὰ βαστηχθῇ καὶ ἀπόμερα τραβιέται
Καὶ πέφτει καὶ σωριάζεται ἴστον χῶμα καὶ χτυπιέται.
Κρύβει τὰ μάτια ἕστὸ δέξι τὸ μπράιτσο, κὶ ἔτσι μένει
Ἦραις πολλαῖς καὶ μοναχὰ συχνὰ βαρυνασάφει...
Ἦσαν σήκουσε τὰ μάτια του ξαφνιάστηκε.... Ἀντικρούζει
Ἔνα καθρέφτη ἀτέλειωτο μπροστά του νὰ γυαλίξῃ...
Καὶ τότε μόλις ἔννοιωσε πῶς ἀπ' τὰ βλέφαρά του
Ἦρέξαν οἱ πέντ' Ὠκεανοί, π' ἀπλώνονταν μπροστά του...
Καὶ ἀπὸ τότε λούζεται ἡ Γῆ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη
Μερώνυχτα καὶ κολυμπᾷ μέσα σὲ μαῦρο δάκρυ.

Εὐάγγελος Βενιζέλος

© ΞΕΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ©

Μαζὺ ἐνὸς φαναικοῦ καθολικοῦ καὶ ἐνὸς ὁ ὅποιος οἱ δέποτε νίπτει τὰς
χεῖρας του:

— Πῶς ἤθελα νὰ ἦσο ὁ Πόντιος Πιλάτος!

— Καὶ διατί;

— Διότι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν θὰ ἀπέθνησκεν ἐπὶ τοῦ
Σταυροῦ!